

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Marie Trnkové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **V. I.**, zastoupeného JUDr. Evelynou Lojdovou, advokátkou v Praze 2, Trojanova 12, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně**, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 17. 3. 2014 čj. 6982/14/5000-14103-806032, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á.

Žalobce je p o v i n e n zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 2.679 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku na účet žalovaného.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou dne 16. 5. 2014 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2014, čj. 6982/14/5000-14103-806032, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně o dodatečném doměření daně z příjmů fyzických osob za rok 2009.

V žalobě v části označené jako popis daňového řízení se uvádí, že žalobce je podnikatelem a dosahoval příjmů na základě smlouvy o poradenské činnosti z 1. 2. 2007. V roce 2008 si pronajal osobní vozidlo formou operativního leasingu. Tento leasing později

převedel na společnost Gottardi. Tím žalobci vznikla za společností pohledávka. Správce daně vycházel z toho, že žalobce k 31. 12. 2008 podnikání přerušil a od 1. 9. 2009 byl zaměstnán. Z pohledávky proti společnosti Gottardi doměřil daň a penále. Skutkový stav byl zjištěn nesprávně, námitky žalobce nebyly vypořádány a finanční orgány obou stupňů postupovaly v rozporu se zásadami správního a daňového řízení. Úsudek o ukončení podnikání z předložených důkazů nevyplývá.

V části IV. žaloby se poukazuje na nesprávné hodnocení důkazů o tom, došlo-li k přerušení žalobcova podnikání. Žalobce v roce 2009 podnikání omezil, úsudek o tom, že podnikání bylo přerušeno, se opírá o žalobcovo vyjádření. Správce daně nemá žádné důkazy dokládající přerušování podnikání. Správce daně si nesprávně vyložil vyjádření žalobce o důvodech převodu vozidla, nepřihlédl k zápisu v živnostenském rejstříku, nevyžádal si důkazy od nositelů sociálního a zdravotního pojištění. Dále bylo zohledněno, že žalobce požádal o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty. Důkazní význam se připisuje skutečnosti, že žalobce se dal od roku 2009 zaměstnat. To však neprokazuje přerušování podnikatelské činnosti. Zúčtování příjmů v roce 2008 vykázané v daňovém přiznání za rok 2009 nemůže být ztotožněno s faktickým ukončením podnikání. Výpovědi žalobce se odehrály odstupem několika let. Žalobce podnikání nepřerušil, sporná pohledávka neměla být předmětem daně z příjmu za rok 2008. Nepodařilo se tudíž prokázat, že došlo k přerušování podnikání v předmětném období. Nebylo postupováno v souladu s právními předpisy, a proto je rozhodnutí v rozporu se zákonem.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že žalobce podal přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2009, v němž vykázal příjmy ze závislé činnosti a příjmy z podnikání a jiné výdělečné činnosti, které činily 450.000 Kč. Ty představovaly platby od společnosti TietoEnator z roku 2008. Neuhrazenou pohledávku žalobce správně evidoval k 31. 12. 2008 a uvedl ji jako konečný zůstatek neuhrazených pohledávek v daňovém přiznání za rok 2008 a jako počáteční zůstatek k 1. 1. 2009 v daňovém přiznání za rok 2009. Další příjmy a výdaje z podnikání v tomto roce nevykazoval. To souviselo s prohlášením žalobce v žádosti podané dne 16. 10. 2009 o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty k datu 31. 12. 2008. Správce daně zjistil, že stav pohledávek k 31. 12. 2008 nebyl vykazován správně, protože nebyla evidována další pohledávka, a to za společností Gottardi z titulu neuhrazené části zálohy za pronájem vozidla formou operativního leasingu. Žalobce uhradil dvě splátky a podle svého vyjádření pronájem ukončil po uplynutí 10 měsíců, nikoli po původně dohodnutých 60 měsících, protože nastoupil do zaměstnání. K vrácení nevyčerpané alikvotní části zálohy v roce 2008 nedošlo a mělo se to stát do konce roku 2011. Převod vozidla na společnost Gottardi byl leasingovou společností potvrzen, vzájemné vyrovnání zálohy bylo ponecháno na žalobci a společnosti. Ve stejném smyslu se vyjádřil tehdejší jednatel společnosti. Protože žalobce podnikatelskou činnost přerušil, byl povinen pohledávku vůči společnosti vést ve své daňové evidenci k 31. 12. 2008 a o hodnotu pohledávky zvýšit základ daně za rok 2009. Žalobce se dne 10. 5. 2012 vyjádřil k důvodům ukončení pronájmu vozidla formou operativního leasingu a skutečnosti, že přestal podnikat. Pro tuto okolnost svědčí žádost žalobce o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty. Žalobcova živnost byla evidována v živnostenském rejstříku, avšak po novelizaci živnostenského zákona účinného od 1. 7. 2008 bylo nezbytné uvést ohlášenou živnost do souladu s požadavky zákona. Žalobce ve stanovené lhůtě neohlásil obor činnosti v souladu s názvem oboru činnosti podle přílohy č. 4 živnostenského zákona, což mělo za následek zánik živnosti k 30. 6. 2008. Skutečnost, že žalobce přerušování podnikatelské činnosti neoznámil, sama o sobě jeho tvrzení bez návaznosti na další důkazní prostředky neprokazuje. S názorem žalobce, že není možno určit přerušování podnikání k 31. 12. 2008 nelze souhlasit. V průběhu daňové kontroly nebylo prokázáno

pokračování v podnikatelské činnosti, což však nezakládá nezákonný postup a nesprávné zjištění skutkového stavu správcem daně. Žalobce jím tvrzené skutečnosti neprokázal, naopak jeho tvrzení byla rozporná. Žalobce při kontrole zdaňovacího období roku 2008 poukazoval na změnu podmínek spočívajících v nástupu do zaměstnání, pro které musel přestat podnikat. Správce daně ověřil, že žalobce od 1. 1. 2009 byl zaměstnancem státního podniku LOM PRAHA s. p. ve funkci ředitele odštěpného závodu. Dále bylo hodnoceno vyjádření žalobce obsažené v žádosti o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty. Jiné konkrétní důkazy žalobce nepředložil. K zásahu do ústavně zaručených práv žalobce nedošlo. Bylo postupováno v souladu se zásadami daňového řízení.

Ze spisů finančních orgánů vyplynuly následující podstatné skutečnosti.

Žalobce podal dne 31. 3. 2010 přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2009. V daňovém přiznání se uvádí příjem ze závislé činnosti pro státní podnik LOM PRAHA, z přílohy č. 1 o výpočtu dílčího základu daně z příjmů z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti plyne, že předmětem zdanění byla částka 450.000 Kč, neuvádějí se žádné výdaje.

Dne 16. 11. 2012 byla u žalobce zahájena kontrola daně z příjmů fyzických osob za rok 2009. K datu 1. 1. 2009 žalobce měl pohledávku za společností TietoEnator ve výši 450.000 Kč. Tu vykázal k 31. 12. 2008.

V průběhu roku 2008 si žalobce pronajal formou operativního leasingu vozidlo, které následně převedl společnosti Gottardi. Tuto skutečnost správce daně ověřil prostřednictvím dožádaného správce daně u leasingové společnosti a jednatele společnosti Gottardi. Pohledávka za uhrazené zálohy za pronájem vozidla nebyla k závěru zdaňovacího období 2008 evidována.

Ve spise je dále založena žádost žalobce ze dne 16. 10. 2009 o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty, odůvodněná žalobcem přerušením podnikání k 31. 12. 2008.

Žalobce dne 11. 12. 2012 správci daně písemně sdělil, že ve zdaňovacím období roku 2009 vykonával podnikatelskou činnost v oboru poradenských služeb a tuto činnost nepřerušil.

Daňová kontrola byla uzavřena zprávou, ve které se uvádí, že žalobce podnikatelskou činnost přerušil, což podle žalobcova vyjádření stalo se v souvislosti s jeho nástupem do zaměstnání a podnikatelskou činnost po přerušení nezahájil. Byl proto povinen postupovat podle § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů a byl proto povinen evidovat k 31. 12. 2008 neuhrazené pohledávky a ty vykázat k 1. 1. 2009. V roce 2009 byla žalobci uhrazena pohledávka v částce 450.000 Kč, nevykázána a neuvedena v daňovém přiznání zůstala pohledávka představující neuhrazené zálohy za pronajaté vozidlo společností Gottardi. Správce daně vyšel z úvahy, že žalobce v roce 2009 nepodnikal, tvrzení o přerušeném podnikání vyvrací žádost o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty a poukazuje se na rozpory ve vyjádřeních žalobce v průběhu daňové kontroly. Základ daně byl zvýšen o hodnotu neuhrazených pohledávek souvisejících s převodem pronajatého vozidla v částce 468.833 Kč.

Následoval dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2009 ze dne 10. 6. 2013, proti kterému se žalobce odvolal. Poukázal na desinterpretaci skutkového stavu, protože nejsou žádné důkazy dokládající přerušení podnikání žalobce. Z dat

obsažených v živnostenském registru nevycházel. Nevyžádal ani žádné důkazy od nositelů pojištění. Skutkový stav byl zjištěn vadně a navržené důkazy nebyly provedeny.

Odvolání bylo projednáno napadeným rozhodnutím, které je odůvodněno tím, že při posuzování doby trvání podnikatelské činnosti bylo vycházeno z důkazních prostředků tvrzených odvolatelem. Písemné vyjádření o tom, že v roce 2009 podnikal a činnost nepřerušil, je v rozporu s výsledky kontroly vztahující se k roku 2008, kdy uváděl, že od roku 2009 došlo u žalobce ke změně podmínek v souvislosti s nástupem do zaměstnání, kdy musel přestat podnikat. Odporuje též obsahu žádosti o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty. O tom, že nepodnikal, svědčí skutečnost, že nevykazoval žádné příjmy vyjma úhrady pohledávek společností TietoEnator. Žalobce neprokázal, že v roce 2009 podnikal, žádné důkazní prostředky k tomu nedoložil, ani nenavrl. Žalobce nevedl řádně daňovou evidenci za rok 2008, protože neevidoval stav pohledávek k 31. 12. 2008, tj. počáteční stav k 1. 1. 2009 a hodnotu pohledávky 468.833 Kč nezahrnul v roce 2009 do základu daně, jak stanoví § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů.

Z živnostenského rejstříku soud zjistil, že žalobce měl od 11. 7. 2005 zapsána dvě živnostenská oprávnění živnosti ohlašovací volné, výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 – 3 živnostenského zákona a činnost podnikatelských, finančních, organizačních a ekonomických poradců. Poradenství v oblasti financí a investic organizačního a ekonomického poradenství a podnikatelského poradenství bylo ukončeno k 30. 6. 2008.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem řízení bylo učiněno rozhodnutí v záležitosti dodatečného doměření daně z příjmů fyzických osob za rok 2009. Pro tuto věc je rozhodné, zda žalobce v tomto zdaňovacím období podnikal a z této činnosti dosáhl příjmů při ukončení podnikatelské činnosti či jejím přerušení. Ustanovení § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů. Prikazuje výsledek hospodaření nebo rozdíl mezi příjmy a výdaji, z něhož se vychází pro zjištění základu daně za zdaňovací období předcházející dni ukončení podnikatelské nebo jiné samostatné výdělečné činnosti, upravit ve smyslu písm. b) bod 2 tohoto předpisu o výši pohledávek a závazků, protože žalobce patří mezi daňové subjekty, které vedly daňovou evidenci.

Pro účely zjištění stavu věci měly finanční orgány k dispozici daňové přiznání žalobce, ve kterém žalobce uvedl pohledávku z roku 2008 za společností TietoEnator ve výši 450.000 Kč, která žalobci byla také v roce 2009 zaplacená. Jiné příjmy v daňovém přiznání uvedeny nejsou a žalobce v daňovém přiznání neuvedl ani žádné výdaje, ať již odpovídající skutečnosti či procentem. Již tato skutečnost nasvědčuje tomu, že žalobce v roce 2009 nepodnikal a nedosáhl žádných příjmů plynoucích v roce 2009 z podnikatelské činnosti.

Dále je tu důkaz ve formě žádosti žalobce o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty, kde žalobce výslovně uvedl, že děje se tak v souvislosti s ukončením podnikatelských aktivit.

Žalobce sám se k přerušení podnikatelské činnosti v průběhu daňové kontroly vyjadřoval, přičemž mezi těmito vyjádřeními jsou rozpory. Na jedné straně uváděl, že k ukončení samostatné výdělečné činnosti přistoupil pro navázání pracovního vztahu v závislé činnosti, v jiném podání tvrdil, že činnost nepřerušil a v podnikatelských aktivitách

pokračoval. Toto tvrzení nepodepřel žádným důkazem a toto tvrzení je vyvráceno daňovým přiznáním, v němž se žádné příjmy z podnikatelské činnosti nepromítly a žádost o ukončení registrace k dani z přidané hodnoty. Soud v té souvislosti připomíná, že na daňovém subjektu je ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu nejen povinnost tvrzení ale též povinnost důkazní. Jestliže žalobce tvrdí, že v roce 2009 podnikal, činnost v tomto ohledu nepřerušil, bylo na něm, aby toto své tvrzení prokázal. To se však v průběhu daňové kontroly nestalo.

Skutkový stav o tom, že žalobce v roce 2009 nepodnikal, byl zjištěn správně a toto zjištění má oporu ve spise. Je-li na daňovém subjektu důkazní povinnost v zájmu prokázání toho co tvrdí a splnění této povinnosti bylo po žalobci v průběhu daňové kontroly požadováno, pak nemá opodstatnění žalobní tvrzení o tom, že při daňové kontrole bylo postupováno v rozporu se zákonem. Dodržení procesního postupu podle daňového řádu nelze označit za formalistický přístup a nutno uvést, že úsudek o tom, zda žalobce v konkrétním zdaňovacím období podnikal, se opírá o hodnocení důkazů a vyjádření žalobce, hodnocení důkazů odpovídá požadavkům § 92 odst. 7 daňového řádu a je logické. O tom, že na žalobci bylo prokázat tvrzení o tom, že podnikal, žalobce věděl, o čemž svědčí písemné vyjádření např. z 11. 12. 2012, kdy žalobce omezil se na pouhé tvrzení a žádné důkazy nenabídl. V zájmu prokázání tvrzení uvedeném v daňovém přiznání nepostačuje účastnit se jednotlivých úkonů v průběhu daňové kontroly a uplatňovat námitky. Jak již bylo uvedeno, prokázání tvrzení obsaženého v daňovém přiznání je na daňovém subjektu.

Úsudek o ukončení či přerušení podnikatelských aktivit se opírá o hodnocení opatřených důkazů, které odpovídá obsahu listin a vyjádření žalobce je hodnoceno v souvislosti s těmito písemnostmi. Finanční orgány obou stupňů přitom poukázaly na rozpory mezi výpověďmi žalobce a těmito listinami a ze zprávy o daňové kontrole i napadeného rozhodnutí je zjevné, co vedlo k úsudku o tom, že žalobce v roce 2009 nepodnikal.

Je-li daň z příjmů fyzických osob upravena zákonem a ten byl v průběhu řízení respektován a nedošlo k vybočení z rámce tohoto zákona, nelze argumentovat zásahem veřejné moci do žalobcova vlastnického práva. V tomto ohledu je rozhodnutí náležitě odůvodněno a je zcela spolehlivě doloženo, že předmětem dodanění byla pohledávka související s převodem pronajatého vozidla formou leasingu na společnost Gottardi. Pro závěr, že žalobce nepodnikal, jsou tu důkazy uvedené v předchozí pasáži rozsudku a výpis z živnostenského rejstříku dokládající, že živnostenské oprávnění žalobce zaniklo k 30. 6. 2008.

Je-li rozhodnutí věcně správné, pak není důvod, aby se odvolací instance od názoru zaujatého správcem daně odchýlila. Uvádí-li se, že žalovaný nereagoval na některá marginální procesní pochybení, pak touto výhradou se soud nemohl pro nedostatečnou identifikaci těchto procesních pochybení zabývat. Na soudu není, aby za žalobce obecně tvrzená procesní pochybení vyhledával.

Soud nepovažuje rozhodnutí za rozporné se zákonem, tak jak bude uvedeno v další části rozsudku pro důvody uvedené v žalobě pod body IV. a V. Poznámává se, že rozhodování v daňových záležitostech není na správním uvážení, ale základ daně a daň posuzuje se na základě zákonem stanovených podmínek. Správní uvážení přichází v souzené věci výlučně při hodnocení důkazů.

Pro úsudek o tom, bylo-li povinností žalobce zahrnout postupem podle § 8 do daňového přiznání za rok 2009 pohledávku vzniklou za společností Gottardi, mající původ v převodu vozidla žalobcem původně pronajatého formou leasingu, má význam, že k nájmu a následnému převodu došlo v roce 2008 a při zjištění, že došlo k ukončení podnikatelské činnosti, vzniká povinnost takovou pohledávku z roku 2008 zahrnout do zdaňovacího období 2009. Proto se finanční orgány zabývaly tím, zda žalobce podnikatelskou činnost přerušil.

Je-li v žalobě tvrzeno, že žalobce své podnikání omezil, pak toto tvrzení nebylo podpořeno žádným důkazním prostředkem. Je-li podnikání činností sledující dosažení zisku, pak toto tvrzení vyvrací již samo daňové přiznání žalobce, ve kterém se promítla pouze pohledávka žalobce uhrazená v roce 2009 společností TietoEnator. Jiný příjem z podnikatelské činnosti se do daňového přiznání nepromítl. Okolnost, že žalobce navázal pracovní poměr, ze kterého mu plynul příjem ze závislé činnosti, je doložena potvrzením zaměstnavatele o příjmu v tomto zdaňovacím období. Na žalobci bylo, aby prokázal, že v roce 2009 podnikal a z této činnosti dosahoval příjmů, to však žalobce neučinil. Naopak shromážděnými důkazními prostředky bylo vyvráceno žalobcovo tvrzení, že podnikání nepřerušil. Jak již bylo uvedeno, nepostačuje v daňovém řízení pouze tvrdit, že podnikání bylo přerušeno, ale takové tvrzení je zapotřebí podpořit důkazy. Vedle daňového přiznání vztahujícího se k příjmům osoby samostatně výdělečně činné, je tu žádost žalobce o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty, kde naopak se tvrdí, že činnost je pro uzavření zaměstnaneckého poměru ukončena a z výpisu z živnostenského rejstříku plyne, že živnostenské oprávnění bylo k 30. 6. 2008 zrušeno, což znamená, že žalobce neučinil nic proto, aby dostal požadavkům živnostenského zákona tak, aby živnostenské oprávnění mohl užívat též v roce 2009. I tato skutečnost svědčí v neprospěch žalobce. Pro souzenou věc je významné, že není prokázáno, že žalobce v roce 2009 fakticky podnikal.

Výpověď žalobce uvedená v bodu IV.2 žaloby není jediným důvodem pro úsudek o tom, že žalobce přestal podnikat. Z daňového přiznání, ani z jiných důkazů nevyplývá, jaké podnikatelské aktivity žalobce měl v roce 2009 uskutečnit. Naopak v souladu s vyjádřením žalobce o tom, že k ukončení podnikání došlo, je daňové přiznání, jímž zdaňuje se výlučně pohledávka uhrazená společností TietoEnator z roku 2008. Již toto daňové přiznání dokládá, že nedošlo k žádnému snížení objemu žalobcova podnikání v porovnání s předchozím zdaňovacím obdobím, jak tvrdí se v žalobě, ale dokládá, že žádné podnikatelské aktivity jako osoba samostatně výdělečně činná žalobce neuskutečňoval. Nejde o žádné rutinní či tendenční hodnocení správce daně, ale zhodnocení důkazů opatřených v průběhu daňové kontroly.

Zápis v živnostenském rejstříku dokládá, že žalobce neučinil nic proto, aby dostal požadavkům novelizace živnostenského zákona, což samo o sobě svědčí o tom, že o další podnikatelské činnosti neuvažoval. V živnostenském rejstříku je zánik živnostenského oprávnění žalobce označen dnem 30. 6. 2008.

Pro věc je rozhodné, že žalobce podnikatelské aktivity neprovozoval, přičemž pro přerušení takové činnosti není zapotřebí činit jakékoli opatření ve vztahu k nositeli důchodového pojištění či ve vztahu k zdravotní pojišťovně. Ostatně oba subjekty jednoduchým nahlédnutím do živnostenského rejstříku mohly shledat, že žalobcovo živnostenské oprávnění ke 30. 6. 2008 zaniklo. Nad rámec věci se poznamenává, že placení záloh na pojistné přicházelo v úvahu v souvislosti s úhradou prve zmíněné pohledávky žalobce.

K vysvětlení žalobce v bodě IV.5 o snaze žalobce zjednodušit administrativu, proto podal návrh na zrušení registrace k dani z přidané hodnoty, je zapotřebí uvést, že žalovaný se tímto návrhem v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývá jako jedním z důkazů a tento důkaz hodnotí v návaznosti na další provedené důkazy, což je zřejmé ze strany 4 a 5 napadeného rozhodnutí.

Jak již bylo uvedeno, důkaz ve formě žádosti žalobce o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty byl zhodnocen zcela správně, nebylo-li prokázáno, že žalobce v roce 2009 neprovozoval žádnou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná. Rozhodný je stav souzené věci, nikoli obecná úvaha o tom, co je důvodem registrace k dani z přidané hodnoty.

Navázání pracovněprávního vztahu jistě nemusí vést k přerušení podnikatelské činnosti. V projednávané věci je však rozhodné, že žalobce skutečně s podnikatelskou činností ustal, což je zřejmé z důkazů, kterými se soud v předchozí pasáži rozsudku zabýval a samo o sobě již daňové přiznání za rok 2009 prokazuje, že žalobce nedosáhl žádného příjmu z podnikatelské činnosti, ani mu z takové činnosti nevznikly žádné pohledávky v tomto roce, protože ty by se musely promítnout do daňového přiznání za rok 2010. Pro věc není bez významu, že žalobcovo živnostenské oprávnění zaniklo.

V roce 2009 žalobce zdanil pohledávku ve výši 450.000 Kč, která existovala k 31. 12. 2008. Tuto pohledávku žalobce vedl ve své evidenci a bylo jeho povinností uvedenou částku v roce 2009 zdanit, což se také stalo. Finanční orgány okolnost, že žalobce označenou částku zdanil, neztotožňují s faktickým ukončením podnikání. Žalobce v žalobě uvádí, že podnikání je výdělečnou činností, avšak žalobce sám žádné příjmy z takové výdělečné činnosti v daňovém přiznání neuvedl a neuplatnil ani žádné náklady s takovou činností, což by jistě učinil, kdyby nějaké příjmy z podnikání získal. Opakovaně soud poukazuje na zánik živnostenského oprávnění.

K úvahám o odstupu několika let, které uplynuly mezi žalobcovým vyjádřením a přerušením podnikání, je zapotřebí vycházet z toho, co bylo při daňové kontrole zjištěno. Vyjádření žalobce bylo hodnoceno v souvislosti s dalšími důkazy a tvrzení o tom, že podnikal, nedoložil jediným důkazem toto tvrzení osvědčujícím. Nezbyvá než zopakovat, že důkazní břemeno je podle § 93 odst. 3 daňového řádu na žalobci, což znamená, že oprávnění správce daně k daňové kontrole nezbavuje daňový subjekt prokázat, že údaje obsažené v jím podaném daňovém přiznání odpovídají realitě.

Žalobci vznikla pohledávka za společností Gottardi v souvislosti s převodem vozidla, které si žalobce pronajal formou leasingu. Je-li prokázáno, že žalobce v roce 2009 nepodnikal, tato pohledávka existovala k 31. 12. 2008, pak právě se zřetelem k ustanovení § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů byl žalobce při ukončení samostatné výdělečné činnosti povinen promítnout tuto pohledávku do daňového přiznání za rok 2009, protože k 1. 1. 2009 existovala. Zjednodušeně řečeno, v souvislosti s touto pohledávkou si měl žalobce počínat stejně jako s pohledávkou za společností TietoEnator, kterou v daňovém přiznání k příjmům podle § 7 zákona uvedl a zdanil. Faktické ukončení podnikatelské činnosti žalobce prokazují nejen důkazní prostředky hodnocené správcem daně, ale též skutečnost, že podle výpisu z živnostenského rejstříku zaniklo žalobcovo živnostenské oprávnění k 30. 6. 2008. Za dané situace napadené rozhodnutí odpovídá požadavkům § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů, v důsledku čehož není napadené rozhodnutí nezákonné.

Uvádí-li se v části žaloby označené jako shrnutí a návrh žalobce, že správce daně tvrdí, že žalobci vzniklo důkazní břemeno ohledně trvání podnikání, tak tento právní názor má oporu v ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu. Skutečnost, že žalobce v roce 2009 nepodnikal, je podložena důkazy provedenými v průběhu daňové kontroly a zhodnocenými v kontrolní zprávě a vedle toho je tu důkaz výpisem z živnostenského rejstříku o tom, že žalobcovo živnostenské oprávnění zaniklo ke 30. 6. 2008, což dokládá skutečnost, že žalobce neučinil žádná opatření k tomu, aby živnostenské oprávnění uvedl do souladu s novelizací živnostenského zákona, protože jen takovým způsobem mohlo být živnostenské oprávnění zachováno a bez takového oprávnění nelze podnikatelskou činnost vykonávat. Úsudek o přerušení podnikání proto odpovídá výsledkům důkazního řízení. Tyto důkazy pak byly zcela správně a logicky hodnoceny a ve prospěch tohoto závěru svědčí sama skutečnost, že žalobce žádných příjmů z podnikání v roce 2009 nedosáhl, protože ty se nepromítly do daňového přiznání za rok 2009, ani nepřešly do následujícího roku jako případné neuhrazené pohledávky. Zdůrazňuje-li žalobce v žalobě, že podnikání je výdělečnou činností, pak pokud by tak činil, předpokládají se příjmy, které se v daňovém přiznání nepromítly a v tomto ohledu nejsou pro rok 2009 evidovány žalobcem ani žádné výdaje. Správcem daně provedené důkazy svědčí o tom, že žalobce v roce 2009 nepodnikal. Důkazní návrhy dotazy na nositele pojištění za dané důkazní situace nebylo zapotřebí provádět, tím spíše za situace, kdy tyto orgány mohly jednoduchým nahlédnutím do živnostenského rejstříku ověřit zánik živnostenského oprávnění žalobce. Povinnost platit pojistné v roce 2009 pak souvisela se splněním dlužné pohledávky společností TietoEnator. Nutno poznamenat, že ve smyslu § 92 odst. 2 daňového řádu správce daně není vázán jen důkazními návrhy daňových subjektů a provedenými důkazy je prokázáno, že žalobce v roce 2009 nepodnikal. Shromážděnými důkazními prostředky proto byly zjištěny skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně.

Jestliže napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů a stalo se tak procesně předepsaným postupem, neznamená napadené rozhodnutí porušení § 5 odst. 1 daňového řádu. Žalobní tvrzení o přenášení důkazní povinnosti správce daně na žalobce odporuje ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu, které zcela jednoznačně stanoví, že důkazní břemeno je právě na daňovém subjektu, jehož povinností je prokázat správnost údajů, které tvrdil v daňovém přiznání. Provedenými důkazy je zcela jednoznačně prokázáno, že žalobce v roce 2009 nepodnikal, a tudíž finanční orgány nikterak nezakreslily celkový výsledek daňové kontroly. Základní zásady daňového řízení nebyly nikterak porušeny.

Jak již bylo uvedeno, napadené rozhodnutí se opírá o ustanovení § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů a podmínky pro tam předpokládaný postup byly dodrženy. V takovém případě nejedná se o správní uvážení, protože tento předpis stanoví zákonné požadavky na způsob zdanění pro případ ukončení podnikání. Při splnění těchto požadavků žádné správní uvážení nepřichází v úvahu. Je-li rozhodnutí v souladu se zákonem, nemůže být nesprávné, rozhodnutí je zcela dostatečně a přesvědčivě odůvodněné, je přezkoumatelné, ať již z hlediska vyjádření či z hlediska opory ve spise. Je-li rozhodnutí první instance věcně správné, pak v odvolacím řízení nelze předpokládat jiný výsledek, než s jakým skončilo prvostupňové řízení.

Soud proto shrnuje, že napadené rozhodnutí není v rozporu s předpisy, na které se v žalobě odkazuje a je souladné s ustanovením § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů. Procesní vady tvrzené v žalobě nebyly soudem shledány.

Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že žalovaný měl v řízení úspěch. Proto mu na náhradě nákladů řízení byla přiznána částka 2.679 Kč představující cestovní náhrady k procesnímu soudu a zpět ze sídla žalovaného v částce 2.310 Kč, přičemž vzdálenost mezi Brnem a Českými Budějovicemi činí 440 km a za každý ujetý km přichází v úvahu úhrada v částce 5,25 Kč. Osvědčení o registraci vozidla, kterým byla cesta vykonána, bylo předloženo. Dále přísluší uhradit stravné pověřeného zaměstnance v hodnotě 69 Kč a částku 300 Kč na režijní náklady. Náklady řízení je žalobce povinen uhradit žalovanému ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 19-8024621/0710, variabilní symbol 5000, konstantní symbol 1148.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 18. února 2015

Předsedkyně senátu:
JUDr. Věra B a l e j o v á v. r.

Za správnost vyhotovení:
Sládková Blanka